Súd:	Krajský súd Košice
Spisová značka:	9Co/198/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu:	7117207633
Dátum vydania rozhodnutia:	23. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Gizela Majerčák
ECLI:	ECLI:SK:KSKE:2022:7117207633.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Gizely Majerčák a členov senátu JUDr. Táne Veščičikovej a JUDr. Aleny Mikovej, v právnom spore žalobcu: E. L., C., V. XX, nar. XX.X.XXXX, zastúpený AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s.r.o., Košice, Kmeťova 26, IČO: 47 237 406, za ktorého ako konateľ koná advokátka JUDr. Klaudia Azariová, proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Bratislava, Štefánikova 17, IČO: 31 595 545, zastúpenému advokátom Mgr. Dalibor Tverďák, Košice, Krmanova 1, o 425,30 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I č. k. 35C/14/2017 - 244 zo 7. júla 2020 v rozsahu príslušenstva pohľadávky

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku, ako aj vo výroku o trovách konania.

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I ako súd prvej inštancie (ďalej aj len ako „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví konanie o 425,30 € titulom istiny zastavil pre späťvzatie žaloby, žalovaného zaviazal povinnosťou žalobcovi zaplatiť úroky z omeškania vo výške 5 % p. a. z istiny 425,30 € od 29.1.2017 do 22.4.2020 do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi proti žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Pri svojom rozhodovaní vychádzal zo zistenia, že žalobca ako poškodený pri dopravnej nehode 3.1.2017 spôsobenej motorovým vozidlom, prevádzka ktorého v tom čase bola poistená u žalovanej poisťovne, sa voči tejto domáha náhrady škody na svojom vozidle, za opravu poškodenia ktorého opravárenskej spoločnosti tento zaplatil 425,30 € a okrem istiny žiadal aj zaplatenie úrokov z omeškania 5 % p. a. od 29.1.2020 do zaplatenia. Žalobca u žalovaného svoj nárok si uplatnil 4.1.2017 a žalovaný listom z 13.1.2017 poškodenému žalobcovi oznámil ukončenie šetrenia poistnej škodovej udalosti, nárok žalobcu vysporiadal bez poskytnutia náhrady škody. Následne 22.4.2020 žalovaný predsa len uspokojil nárok žalobcu, a to zaplatením celej uplatnenej istiny 425,30 € v prospech žalobcu. Z toho dôvodu zo strany žalobcu potom došlo k späťvzatiu žaloby v rozsahu uplatnenej istiny a predmetom konania ostalo preto už len medzi stranami sporné právo žalobcu na úroky z omeškania ako príslušenstva žalovaným už uspokojenej peňažnej pohľadávky za obdobie od 29.1.2020 do 22.4.2020.

2. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa §788 ods. 1, 797 ods. 1 a 2 a §799 ods. 2 o. z. a tiež podľa §1 ods. 1 a 2, §4 ods. 2 a 4, §11 ods. 6, 7 a 8 a §15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej aj len ako „zákon“). Konštatoval, že predmetom súdneho sporu je priamy peňažný nárok poškodeného žalobcu na poistné plnenie voči poisťovni v zmysle §15 ods. 1 zákona vrátane úrokov z omeškania. S poukazom na výslovné znenie §11 ods. 7 zákona („Poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné

plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia“) mal za to, že v prípade, akým je aj tento, t. j. ak ide o nárok na vyplatenie poistného plnenia poškodenému ako účastníkovi dopravnej nehody (poistnej udalosti), ktorú zavinil poistený, je na mieste aplikovanie ustanovenia §11 ods. 7 zákona pred alternatívnou vyjadrenou slovným spojením „alebo“, a poisťovateľ je preto povinný poškodenému poskytnúť poistné plnenie do 15 dní od skončenia prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie, a preto v zmysle §517 ods. 1 o. z. po márnom uplynutí tejto zákonnej lehoty poisťovateľ s týmto peňažným plnením sa dostáva do omeškania a v zmysle §517 ods. 2 o. z. poškodenému ako veriteľovi vzniká právo požadovať od žalovaného poisťovateľa ako od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, výšku ktorých ustanovuje nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z. ako osobitný predpis. Lehotu ustanovenú v §11 ods. 7 za alternatívou vyjadrenou slovným spojením „alebo“ podľa súdu je potrebné použiť vždy v takých prípadoch, keď výška plnenia je závislá na výsledkoch dokazovania pred súdom či už výsluchmi svedkov alebo na znaleckom dokazovaní a pod., a to najmä v prípadoch vyplatenia náhrady za bolestné či sťaženie spoločenského uplatnenia, čo nie je prípad prejednávanej veci.

3. S obranou žalovaného, ktorý s odvolávaním sa na rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 a 1Cdo/212/2017 a tiež s poukazom na ustanovenie §11 ods. 8 zákona namietal, že vzhľadom na to, že v januári 2017 poškodenému žalobcovi poskytol písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré mu odmietol poskytnúť poistné plnenie, nemohol sa dostať do omeškania s plnením svojho peňažného dlhu voči poškodenému, súd prvej inštancie sa vysporiadal konštatovaním, že v oboch týchto rozhodnutiach najvyšší súd sa zameriava len na to, že peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v §11 ods. 8 zákona je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v §11 ods. 6 písm. a) alebo písm. b) zákona, pričom v oboch týchto konaniach pred najvyšším súdom išlo o zaplatenie náhrady škody predstavujúcej bolestné a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia, považoval preto za logické, že samotný najvyšší súd v týchto svojich rozhodnutiach dospel k záveru, že poisťovateľ sa do omeškania nedostal, ale že do omeškania sa dostane až rozhodnutím súdu.

4. S odôvodnením, že v prejednávanom prípade pred súdom prvej inštancie nešlo o náhradu škody takého charakteru, ako v zmienených konaniach pred najvyšším súdom, podľa súdu prvej inštancie prvý deň omeškania žalovaného sa preto odvíja od listu žalovaného z 13.1.2017, kedy tento žalobcovi oznámil skončenie prešetrenia potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poškodenému žalobcovi poskytnúť poistné plnenie. Aplikovaním §11 ods. 7 zákona pred alternatívou vyjadrenou slovným spojením „alebo“ preto za prvý deň omeškania žalovaného s plnením jeho peňažného dlhu voči žalobcovi súd považoval deň nasledujúci po márnom uplynutí zákonnej lehoty 15 dní od predmetného oznámenia. V danom prípade podľa súdu počiatok omeškania žalovaného nastal preto dňom 29.1.2017 (16. dňom po 13. januári 2017), počnúc ktorým v zmysle §517 ods. 2 o. z. tento je preto povinný žalobcovi, ktorý popri plnení sa toho domáha, platiť aj úroky z omeškania, a to až do dňa vykonania úhrady istiny, t. j. v danom prípade až do 22.4.2020. S odkazom na sadzbu Európskej centrálnej banky (0 % k 29.1.2017) v zmysle §3 NV č. 87/1995 Z. z. konštatoval, že výška úrokov z omeškania je 5 % p. a.

5. Z týchto dôvodov súd žalobe v rozsahu uplatneného príslušenstva vyhovel v celom rozsahu. O trovách konania rozhodol s odkazom na zásadu úspechu vo veci zakotvenú v §255 CSP, konštatujúc plný úspech žalobcu v spore.

7. Proti vyhovujúcemu výroku rozsudku a tiež proti výroku o trovách konania žalovaný podáva odvolanie navrhujúc, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, že v rozsahu úrokov z omeškania žalobu zamietne a žalobcovi prizná náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 72,18 % a v odvolacom konaní v rozsahu 100 %, alternatívne aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súdom prvej inštancie vykonané právne posúdenie veci označuje za ničím neodôvodnený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, konkrétne od jeho rozsudkov sp. zn. 3Cdo/145/2017 z 22.11.2018 a sp. zn. 1Cdo/212/2017 z 26.2.2019. S odvolávaním sa na tieto rozsudky najvyššieho súdu trvá na svojej obrane prezentovanej už pred súdom prvej inštancie, že v konaní, kde pasívna vecná legitimácia žalovaného je daná s odkazom na ustanovenia zákona č. 381/2001 Z. z., právo žalobcu na úroky z omeškania môže byť dané len v prípade naplnenia ustanovenia §11 ods. 8 tohto zákona, t. j. v prípade nesplnenia nepeňažnej povinnosti poisťovateľa ustanovenej mu v §11 ods. 6 písm. a) alebo písm. b) tohto zákona. Vzhľadom na

to, že v danom prípade k uplatneniu nároku žalobcu na náhradu škody došlo 4.1.2017, pričom žalovaný žalobcovi listom z 13.1.2017 oznámil dôvody, pre ktoré tomuto neposkytol poistné plnenie, t. j. urobil tak v trojmesačnej lehote vyplývajúcej z §11 ods. 6 písm. b) zákona, podľa odvolateľa s odkazom na §11 ods. 8 zákona žalobcovi nevzniklo právo na úroky z omeškania.

8. Podľa žalovaného súd prvej inštancie nesprávne rozhodol aj o trovách konania, pretože pri zvažovaní pomeru úspechu strany vo veci neuvažoval aj s príslušenstvom žalovanej peňažnej pohľadávky. V tejto súvislosti poukazuje na početnú judikatúru, v zmysle ktorej pri rozhodovaní o náhrade trov súdneho konania je potrebné zohľadniť aj nepriznané príslušenstvo.

9. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil, pretože súd prvej inštancie skutkový aj právny stav vyhodnotil správne a vo veci na základe neho aj správne rozhodol. Podľa žalobcu najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 3Cdo/145/2017 vôbec sa nezaoberal otázkou, či žalobca (ne)má právo na zaplatenie úrokov z omeškania podľa §517 ods. 2 o. z. (resp. podľa §369 ods. 1 a 2 ObZ), pretože tento vo svojich úvahách sa venoval len úrokom z omeškania podľa §11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z., t. j. za nesplnenie nepeňažnej povinnosti, t. j. najvyšší súd nevylúčil preto aplikáciu úrokov z omeškania podľa § 517 ods. 2 o. z. (resp. podľa §369 ods. 1 a 2 ObZ) v prípade omeškania s poskytnutím peňažného plnenia. Podľa žalobcu pre stanovenie pomeru úspechu strany rozhodujúcou je výlučne istina, a nie aj jej príslušenstvo, keďže príslušenstvo nie je samostatným nárokom, predmetom konania.

10. Následne podaním z 8.12.2021 žalobca predložil súdu dva nálezy Ústavného súdu SR, oba zo 14.10.2021 (sp. zn. III. ÚS 309/2020 - 33 a III. ÚS 214/2020 - 29), ktorými rozsudky Najvyššieho súdu SR týkajúce sa nepriznaných úrokov z omeškania sp. zn. 3Cdo/145/2017 a 1Cdo/212/2017, aplikovania ktorých žalovaný v predmetnej veci sa dovolával, boli zrušené. Ústavný súd v nich vyslovil, že dovolacím súdom v nich prijatý výklad, ktorý v podstate vylučuje poskytnutie poistného plnenia, ktoré by zahŕňalo aj úroky z omeškania z náhrady škody, sa dostáva do ostrého konfliktu s racionálnym účelom právnej úpravy vykonanej zákonom č. 381/2001 Z. z.

11. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací po kladnom posúdení včasnosti a prípustnosti odvolania podaného stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania a tiež viazaný skutkovým stav tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez nariadenia pojednávania preskúmal rozsudok v napadnutom rozsahu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné (§34 a §355 a nasl. CSP o odvolaní).

12. Výrok rozsudku v rozsahu zastavenia konania o zaplatenie istiny odvolaním dotknutý nie je, tento výrok nadobudol preto právoplatnosť a z toho dôvodu nemohol byť predmetom odvolacieho prieskumu. Predmetom odvolacieho prieskumu je iba vyhovujúci výrok o nároku žalobcu na príslušenstvo peňažnej pohľadávky a výrok o nároku na náhradu trov konania (§367 CSP).

13. Rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaním napadnutom rozsahu, ktorým žalobe o úroky z omeškania bolo vyhovené je vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle §387 ods. 1 CSP potvrdil. S poukazom aj na zhora priblíženú rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR ako jednej z najvyšších súdnych autorít, vyjadrenú v žalobcom zmienených nálezoch ústavného súdu, ktorými rozsudky najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/145/2017 z 22.11.2018 a sp. zn. 1Cdo/212/2017 z 26.2.2019 týkajúce sa nepriznaných úrokov z omeškania boli zrušené, odvolací súd s prihliadnutím na rozsah odvolania žalovaného a na ním uplatnené odvolacie dôvody po preskúmaní veci v danom rozsahu dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

14. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach 23.2.2022 o 9.55 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 202/II. poschodie. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku od 11.2.2022 boli zverejnené na úradnej tabuli a tiež na webovej stránke odvolacieho súdu (§219 ods. 1 a 3 za použitia §378 ods. 1 CSP).

15. Predmetom konania pôvodne bol peňažný nárok žalobcu ako poškodeného na náhradu škody v rozsahu istiny a úrokov z omeškania ako jej príslušenstva, ktorý tento v zmysle §15 zákona č. 381/2001 Z. z. si uplatnil priamo proti poisťovateľovi škodcu vrátane úrokov z omeškania tvrdiac, že žalovaný ako jeho dlžník do omeškania s plnením svojho peňažného dlhu voči žalobcovi ako veriteľovi v zmysle §517

ods. 2 o. z. sa dostal po márnom uplynutí v §11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. ustanovenej lehoty do 15 dní po skončení prešetrenia potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie. V danom prípade počítajúc od 13.1.2017 koniec tejto zákonnej pätnásťdňovej lehoty pripadá na 28.1.2017, a preto od 29.1.2017 ako od nasledujúceho dňa v zmysle §517 ods. 2 o. z. žalobca popri plnení má právo požadovať aj úroky z omeškania. Po právoplatnom zastavení konania o zaplatenie istiny predmetom konania zostalo len medzi stranami sporné právo žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania.

16. Odvolateľ v odvolaní vytýka, že súdom prvej inštancie vykonané právne posúdenie veci je odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, najmä jeho rozsudkov sp. zn. 3Cdo/145/2017 z 22.11.2018 a sp. zn. 1Cdo/212/2017 z 26.2.2019. Odvolací súd v súvislosti s argumentáciou odvolateľa poukazuje na to, že ide o rozsudky dovolacieho súdu, vo vzťahu ku ktorým nálezmi Ústavného súdu SR III. ÚS 309/2020 - 33 zo 14.10.2021, resp. sp. zn. III. ÚS 214/2020 - 29 zo 14.10.2021 bolo vyslovené, že nimi bolo porušené základné právo poškodeného sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, oba rozsudky najvyššieho súdu boli zrušené a obe veci boli vrátené dovolaciemu súdu na ďalšie konanie, nemožno preto v súdnom spore úspešne sa dovolávať aplikovania záverov dovolacieho súdu z nich vyplývajúcich.

17. Podľa ústavného súdu výkladu dovolacieho súdu poskytnutého v dovolaním napadnutých rozsudkoch sp. zn. 3Cdo/145/2017 a 1Cdo/212/2017, že „poisťovňa sa dostala do omeškania a je povinná platiť úroky z omeškania nie bezprostredne po tom, ako si sťažovateľ (poškodený) voči nej uplatnil svoj priamy nárok podľa §15 ods. 1 zákona č. 381/2002 Z. z., ani nie po tom, ako uplynuli lehoty podľa §11 ods. 6 a 7 zákona č. 381/2001 Z. z., ale až po tom, ako je bol doručený rozsudok v spore, v ktorom poisťovňa vystupovala ako žalovaná“, pričom tento rozsudok dovolací súd stotožnil s právoplatným rozhodnutím súdu o výške náhrady škody podľa §11 ods. 7 zákona č. 381/2002 Z. z., ústavný súd vytkol absenciu uvedomenia si toho, že rozhodnutím o výške náhrady škody (§11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z.) môže byť aj celkom iný rozsudok, nakoľko nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla poškodený žalobou na súde môže uplatniť nielen voči poisťovni, ale aj priamo voči poistenému prevádzateľovi ako tomu subjektu, ktorý zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, pričom výsledkom sporu medzi nimi je právoplatný rozsudok, ktorý poisteného zaväzuje na plnenie poškodenému. Takýto rozsudok môže následne poistený prevádzateľ predložiť poisťovni so žiadosťou o plnenie a rovnako tak môže postupovať aj poškodený.

18. V sporoch riešených dovolacím súdom, na ktoré sa odvoláva žalovaný, a rovnako aj v spore, ktorý je predmetom tohto súdneho sporu, poisťovňa je poškodeným priamo žalovaná, a preto na priznanie úrokov z omeškania v zmysle záveru ústavného súdu vyjadreného v predmetných nálezoch, sa vzťahujú ustanovenia, podľa ktorých poisťovňa sa dostáva do omeškania bezprostredne potom, ako si poškodený u nej uplatní svoj priamy nárok na náhradu škody s tým rozdielom, že na úroky z omeškania nemá nárok za obdobie troch mesiacov na šetrenie poistnej udalosti (§11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z.) a ešte nasledujúcich 15 dní na výplatu poistného plnenia (§11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. pred alternatívou vyjadrenou slovným spojením „alebo“), ak k výplate žiadanej náhrady skutočne došlo (34. odsek odôvodnenia nálezu ústavného súdu). Ústavný súd (37. a 38. odsek odôvodnenia nálezu) zdôraznil, že „pokiaľ by skutočne poistiteľ (terminológia Občianskeho zákonníka) či poisťovateľ (terminológia zákona č. 381/2001 Z. z.) prakticky nemal poskytnúť aj úroky z omeškania skôr, ako po uplynutí 15 dní od právoplatnosti rozsudku, potom poistiteľovi sa jednoducho oplatí viac súdiť sa a odkladať okamih jeho plnenia. Účelom zákona č. 381/2001 Z. z. je však zlepšiť postavenie poškodeného, veď aj na ten účel zákonodarca vykreoval osobitný žalovateľný nárok poškodeného voči poistiteľovi (bez potreby žalovať aj škodcu)“. „Výklad prijatý dovolacím súdom, ktorý v podstate vylučuje poskytnutie poistného plnenia, ktoré by zahŕňalo aj úroky z omeškania z náhrady škody“ ústavný súd tak označuje za výklad, ktorý „sa tak dostáva do ostrého konfliktu s racionálnym účelom právnej úpravy“ vykonanej zákonom č. 381/2001 Z. z.

19. Vzhľadom na to, že v prejednávanom prípade poškodený žalobou na súde uplatnil peňažný nárok na poistné plnenie priamo proti poisťovateľovi (§15 zákona č. 381/2001 Z.z.) a uplatnený nárok aj preukázal, dokonca 22.4.2020 skutočne aj došlo k výplate žiadanej náhrady v rozsahu istiny, s prihliadnutím na záver ústavného súdu vyjadrený v predmetných nálezoch, ako je priblížený zhora v odôvodnení tohto rozsudku odvolacieho súdu, správne sú preto právne závery súdu prvej inštancie, že v zmysle §11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. pred alternatívou vyjadrenou slovným spojením

„alebo“, žalovaný poisťovateľ je povinný poškodenému žalobcovi poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrenia potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie. Vzhľadom na to, že žaloba nesmeruje voči škodcovi, a vo veci samej nejde preto o náhradu škody, neprichádza do úvahy aplikovanie zákonnej lehoty do 15 dní na plnenie podľa §11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. za alternatívou vyjadrenou slovným spojením „alebo“, v zmysle ktorej poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi.

20. Vzhľadom na to, že zákon č. 381/2001 Z. z. ako lex specialis neustanovuje nič o omeškaní poisťovateľa s poskytnutím peňažného plnenia, správne sú potom aj právne úvahy súdu prvej inštancie, že v zmysle §1 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. na poistenie zodpovednosti podľa tohto zákona sa vzťahujú osobitné predpisy, medzi nimi aj Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, a teda aj ustanovenie §517 ods. 2 o. z., v zmysle ktorého ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania ustanovuje pritom vykonávací predpis - §3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. Správne sú preto aj jeho nadväzujúce závery, že prípadné omeškanie s poskytnutím poistného plnenia prichádza preto do úvahy od 16. dňa po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie (§11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. pred alternatívou vyjadrenou slovným spojením „alebo“). Ak teda poisťovateľ v zákonnej lehote do 15 dní od skončenia tohto prešetrovania poistné plnenie poškodenému žalobcovi neposkytne, nasledujúcim, t. j. 16. dňom od skončenia prešetrovania dostáva sa do omeškania s plnením svojej peňažnej povinnosti a poškodenému žalobcovi v zmysle §517 ods. 2 o. z., §1 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. tak vzniklo právo voči poisťovateľovi popri plnení uplatňovať aj úroky z omeškania, a to bez ohľadu na to, že poisťovateľ riadne a včas plnil svoju inú právnu povinnosť ustanovenú v §11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z.

21. V prejednávanom prípade medzi stranami nebolo sporným, že žalobca u žalovanej poisťovne nárok na poistné plnenie si uplatnil (4.1.2017) a že poisťovňa žalobcovi listom z 13.1.2017 oznámila ukončenie šetrenia poistnej škodovej udalosti bez poskytnutia náhrady škody. V zmysle §11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. pred alternatívou vyjadrenou slovným spojením „alebo“ poisťovateľ počítajúc od 13.1.2017, mal preto 15 dní na poskytnutie poistného plnenia poškodenému žalobcovi (do 28.1.2017). Vzhľadom na to, že túto povinnosť žalovaný do uplynutia tejto lehoty si nesplnil, nasledujúcim dňom (29.1.2017) sa dostal do omeškania, a v zmysle §517 ods. 2 o. z. preto je povinný od tohto dňa žalobcovi popri plnení platiť aj úroky z omeškania so zaplatením istiny; v danom prípade do dňa úhrady istiny, t. j. do 22.4.2020. Právne závery súdu prvej inštancie sú preto správne a vecne správny je preto aj napadnutý rozsudok, ktorý preto odvolací súd postupom podľa §387 ods. 1 CSP potvrdil.

22. Odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil aj v napadnutom výroku o trovách konania, pretože ten správne a zákonne je založený na zásade úspechu vo veci (§255 ods. 1 CSP), pričom ide o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí (§262 ods. 1 CSP). Z dôvodu, že odvolateľ nebol úspešný vo veci ani sčasti, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho špecifickými odvolacími námietkami smerujúcimi proti rozhodnutiu o trovách konania namietajúc čiastočný úspech protistrany v konaní a odvolací súd sa nimi preto osobitne ani nezaoberal.

23. Vzhľadom na to, že ide o rozhodnutie, ktorým konanie sa končí, odvolací súd rozhodoval aj o trovách konania (§262 ods. 1 CSP) a podľa §396 ods. 1 CSP v spojení s §255 ods. 1 CSP v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnému žalobcovi proti celkom neúspešnému žalovanému priznal nárok na plnú náhradu jeho trov vzniknutých v odvolacom konaní. Dôvody na aplikáciu §257 odvolací súd nezistil. O výške náhrady po právoplatnosti tohto rozsudku, ktorým sa konanie končí, rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§262 ods. 1 a 2 CSP).

24. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu j e p r í p u s t n é dovolanie, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

S výnimkou prípadov ustanovených v §429 ods. 2 CSP v dovolacom konaní dovolateľ musí byť zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).